

at de kunne afgive en praktisk brugbar Renselse i den Henseende. Endelig kan man jo heller ikke negte, at det er et af de Formaal, man har villet opnaa ved at drage Afgjørelsen af det Slags Spørgsmaal bort fra Domstolene, at man har villet naa en friere Afgjørelse af Bevisspørgsmaalet end den, man troede, Domstolene vilde følge — om med Grund eller ikke, skal jeg lade staa hen. Dette Formaal vilde man ganske gaa glip af ved saaledes at lade Bevisspørgsmaalet blive hos Domstolene, og i og for sig er det vistnok ogsaa klart, at netop naar man søndrer imellem det Faktiske og den retlige Burdering af Fakta, er der noget meget Besynderligt i at lade netop Bedømmelsen af Bevisspørgsmaalet ligge hos retslærde Dommere og derimod den retlige Burdering af Sagen hos en Kommission, hvis Flertal ikke behøver at være Jurister. Som Følge deraf har jeg tilladt mig at stille et Endringsforslag under Nr. 4, som gaar ud paa med Hensyn til Ordningen af denne Kommission at vende i det Væsentlige tilbage til Regjeringens Udskift, saaledes som det var forelagt. De Endringer, som ellers kunde gjøres imod Forslaget i den Affatning, som Regjeringen havde foreslaaet, har jeg tilladt mig at søge at raade Bod paa, navnlig forsaavidt man kunde opfaae Tvivl om, hvilken Magt og Myndighed denne Kommission — denne Myndighed, som den kaldes — nu var udrustet med med Hensyn til at kunne bringe Vidner og Andre til at møde for sig og afgive Forklaring, til at kunne begjære Forskør optaget ved Domstolene osv. I saa Henseende har jeg tilladt mig at indføre de fornødne Bestemmelser i Endringsforslaget. Jeg har derhos tilladt mig at foreslaa det sidste Stykke af § 2 noget omændret. Saaledes som Bestemmelsen nu foreligger, vilde der tilkomme Embedsmanden $\frac{2}{3}$ af fuld sædvanlig Pension, indtil Afgjørelsen havde fundet Sted, og dersom denne gik Embedsmanden imod, indtil Pensionen var bestemt ved Lov, og det haade i det Tilfælde,

at han var dømt for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, og i det Tilfælde, at Afstedigelsen var begrundet i saakaldte Misligheder. Det forekommer mig imidlertid nu, at i det første Tilfælde vil der ikke være tilstrækkelig Grund til at give Embedsmanden nogen midlertidig Pension, indtil Afgjørelsen har fundet Sted; thi i det Tilfælde maa man gaa ud fra, at han i Reglen ikke skal have Pension. Derimod har jeg beholdt Bestemmelsen for det andet Tilfælde, nemlig hvor han er afstediget paa Grund af Misligheder, men har ligesom Udvalgets øvrige Medlemmer ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at gaa til $\frac{2}{3}$ af fuld sædvanlig Pension, men derimod ment, at den midlertidige Pension kunde sættes til Halvdelen. Jeg har ved 1ste Behandling af nærværende Sag tilladt mig at hentyde til, at jeg ansaa det for rigtigst, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Embedsmand havde gjort sig skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, blev henlagt til de almindelige Domstole, idet det er et Spørgsmaal, som Domstolene i saa mange andre Relationer komme til at afgjøre, og som de ogsaa meget godt kunne afgjøre her. Denne Anskuelse har jeg forsaavidt ikke nogen Grund til at forandre; men naar jeg ikke har stillet Forslag i den Retning, saa er det, fordi det er blevet mig klart, at Grændsen imellem, om Embedsmanden er dømt for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling eller kun har gjort sig skyldig i Misligheder, undertiden kan være temmelig fin; og det derfor ikke vil være heldigt at have Afgjørelsen af disse to Spørgsmaal henlagt under ganske forskellige Autoriteter. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget under Nr. 4.

Schjønning: Udvalgets Mindretal bestaar kun af et enkelt Medlem, og der er saaledes desto værre ikke megen Udset til, at dette Medlems Indstilling vil blive tagen til Følge; men jeg skal dog i Haab om ikke at